
Dušan Polanský

KDO JSME MY
SLOVANÉ

Přistěhování Slovanů

Vydáno ve spolupráci se slovinským nakladatelstvím Jutro.

© Dušan Polanský 2020

© Eko-konzult 2020

ISBN 978-80-8079-298-5

OBSAH

Úvod	7
Kapitola 1	
Slovanské jazyky na úsvitu dějin – Dušan Polanský	9
Teorie paleolitické kontinuity	10
Nejstarší písemné prameny	10
Nedošlo k jakékoliv masové imigraci	11
Může být vysvětleno slovanskými jazyky	12
Několik tisíc krátkých nápisů	14
Literatura	15
Kapitola 2	
Praslovanské kořeny evropských jazyků – Odyssey Belchevsky	16
Úvod	16
Konceptuální lingvistika	18
Online etymologický slovník angličtiny	19
Porozumění samotnému slovu „etymologie“	19
Aristotelovy principy stavby přírody	20
Příklady	22
Závěr	39
Literatura	40
Kapitola 3	
Vznik a vývoj lidstva – Anton Perdih	42
Problematická metodologie	44
DNA genealogie	45
Lidstvo téměř vymřelo	46
Kam migrovali?	47
Ženy genocidy přežily lépe než muži	50
Lidé jámové kultury	51
Rozdílnost DNA v Indii	53
Předpokládaná indoevropština neexistovala	55
Je třeba nově interpretovat minulost	55
Jazykový strom	56
Literatura	56
Kapitola 4	
Vznik a vývoj lidstva – komentář a doplnění – Dušan Polanský	65
Rozšíření zemědělství	65

Šíření pasteveckých kultur	66
Kultura se zvoncovitými poháry	67
Kultura se šňůrovou keramikou	67
Migrace z východní Evropy do Indie a Persie	69
Šíření indoevropských jazyků	70
Jedno velké „ale“	71
Slovanské jazyky jsou mnohem starší	72
Stěhování národů	74
Kultury popelnicových polí	75
Archeologické kultury a jazyky	77
Migrace v období stěhování národů	78
Migrace Slovanů v době stěhování národů	80
Změna pohledu na stěhování národů	82
Závěr	84
Literatura	85
Kapitola 5	
Slovanské vlivy na starověkou Galii – Pavel Serafimov, Giancarlo Tomezzoli	86
Úvod	86
Dřívější relevantní studie	87
Galsko-slovanské vzájemné vztahy	90
Thrákové	90
Skytové	91
Galsko-slovanské kmeny	92
Galsko-slovanská božstva	93
Galsko-slovanské slovníky	95
Metalurgie, chov zvířat a umělecký styl	96
Genetická data	97
Závěr	97
Literatura	98
Kapitola 6	
Keltsko-slovanské podobnosti – Pavel Serafimov	101
Fakta a diskuse	101
Některé gramatické zvláštnosti	104
Způsob pohřbívání	119
Galská božstva	120
Druidi	122
Hmotná kultura	122
Několik velmi důležitých poznatků	123
Literatura	124

Kapitola 7

Jazykové spojitosti mezi Basky a Slovany – Petr Jandáček, Lojze Arko	127
Předmluva	127
Úvod	128
Cíl práce	128
Výsledky	128
Literatura	130
Dodatek (výběr) – baskicky, česky, slovinsky	130

Kapitola 8

Slovo slon v různých jazycích – Petr Jandáček, Anton Perdih	144
Data shromážděná Jandáčkem	144
Diskuse	146
Dvě možná vysvětlení	148
Závěr	149
Literatura	150

Kapitola 9

Lingvistické vzdálenosti na základě počítání od 1 do 10

v různých skupinách jazyků – Anton Perdih	157
Úvod	157
Metodologie	158
Výsledky	159
Diskuse	161
Závěr	163
Literatura	164

Kapitola 10

Frekvenční analýza starých jazyků – Anton Perdih	166
Poměr mezi počtem samohlásek a souhlásek	170
Koncové hlásky	171
Důležitost velikosti báze dat	171
Lingvistická vzdálenost jazyků na základě frekvence výskytu hlásek	172
Význam frekvence výskytu fonetických jevů	173
Literatura	174

Kapitola 11

Venetský jazyk a venetské nápisy – tabulky z Este (Ateste) – Matej Bor	176
Klíč k jazyku Venetů, tabulky z Este (Ateste)	176
Zpočátku to nebylo snadné	178
Jak číst písmena na tabulkách	180
Tabulky z Ateste	183
Osti jarej	186
Literatura	189

Kapitola 12

Aestinské tabulky ze slovinského úhlu pohledu –

horní část tabulek – Anton Perdih	190
Votivní část	193
Závěr	194
Literatura	195

Kapitola 13

Tabulka HT 13 z Kréty – lineární písmo A – Pavel Serafimov, Anton Perdih 198 | | | | |--|-----| | Poznámky ke Georgievově interpretaci | 200 | | „Je jasné, že ten jazyk nebyl řecký“ | 204 | | Literatura | 206 |

Kapitola 14

Dílo Antonína Horáka – stručný přehled – Dušan Polanský 209 | | | | |---------------------|-----| | Úvod | 209 | | Horákovy teze | 210 | | Diskuse | 212 | | Závěr | 214 | | Literatura | 214 |

Kapitola 15

Novilarská stéla a stěhování národů – Dušan Polanský 216 | | | | |---|-----| | Úvod | 216 | | Stéla z Novilary | 216 | | Dnešní situace | 218 | | Firma na export otroků | 219 | | Zdá se to neuvěřitelné | 220 | | Nepřesnosti v pohledu na historii | 221 | | Uvažujme tímto směrem | 223 |

Kapitola 16

Novilarská stéla – Horákovo čtení a srovnání s přepisem

podle renomovaných vědců – Dušan Polanský 225 | | | | |---|-----| | Předmluva | 226 | | Porovnání transliterací | 226 | | Porovnání čtení dle Poultneyho a Horáka | 230 | | Čtení dle Horáka slovo za slovem | 231 | | Volný překlad Novilarské stély | 232 | | Vysvětlení jednotlivých slov | 232 | | Diskuse | 235 | | Závěr | 236 | | Literatura | 236 |

Závěr 239 |

ÚVOD

Tato knížka je výběrem článků různých autorů na příbuzná témata. Společným jmenovatelem je skutečnost, že slovanské jazyky se zdají být mnohem starší, než bylo doposud známo, což má dopady nejen na pojetí prehistorie a etnogeneze slovansky mluvících oblastí, ale i Evropy obecně. Některé teze obsažené v knize bych sám nenapsal, nebo bych je formuloval jinak. Týká se to i mých vlastních starších článků, ale většinou jsem volil přístup ponechat text „v původním znění“ (byť řada článků je ve zkrácené, nikoliv plné verzi).

V létě roku 1999 jsem ve Vizovicích náhodou zakoupil, z police se zlevněnými knihami, dílo Antonína Horáka *O Slovanéch úplně jinak*, vydané roku 1991. Je to kniha plná divokých teorií ohledně prehistorie, starověku a raného středověku. Říkal jsem si, že pokud by měl Horák pravdu alespoň ve zlomku svých tvrzení, pak by to bylo převratné, epochální. Bylo mi jasné, že zdaleka ne ve všem má Antonín Horák pravdu, ale nebyl jsem si jistý, jestli na jeho knize zrnko pravdy je, či není. Pana Horáka jsem zkontaktoval, popovídali jsme si u piva, avšak dále jsem se tomuto tématu nevěnoval.

Pak na podzim roku 2008, inspirován knihou o šifrách, kterou mi zapůjčil kolega z práce, jsem se na internetu ponořil do studia a během dvou měsíců jsem dospěl k závěru, že ano, na Horákovi zrnko pravdy je a je to převratné, epochální. Od té doby se ve svém volném čase tomuto tématu věnuji. Výsledkem je knížka, která není beletrií, ani přísně vzato vědeckou prací, i když některé její pasáže, zejména texty prof. Antona Perdiha, parametry vědecké práce splňují.

Většina zde uvedených informací pochází z okruhu následovníků Slovince Mateje Bora, z nichž zmiňovaný Anton Perdih má lví podíl nejen na informacích obsažených v této knížce, ale na apologii Mateje Bora obecně – rozvoji bádání vyplývajících z klíčového Borova nálezu slovanských jazykových prvků na tabulkách z Este.

Z české strany je klíčovým bodem Horákovo čtení stély z Novilary, uchovávané v Římě v muzeu Luigi Pigorini, které, jak věřím, povede ke změně velkého paradigmatu.

Knížku chci věnovat lidem, kteří se podobným tématům věnovali, či věnují. Kromě výše uvedených jmen to jsou otec Ivan Tomažič, Jožko Šavli, Davorin

Trstenjak, Vinko Vodopivec, Odyssey Belchevsky, Pavel Serafimov, Giancarlo Tomezzoli, Petr Jandáček, Marko Hrovat, Jože Rant, Andrej Rant, Anthony Ambrožič, Lucijan Vuga, Joseph Skulj, Viktor Timura, Ján Kollár a řada dalších, známých i neznámých lidí různých národností. Speciální dík zasluhují Ján Bienik (nakladatelství Eko-konzult) a Stane Kodrič (nakladatelství Jutro) za dlouhodobý zájem o tuto problematiku a publikaci celé řady textů věnujících se tomuto okruhu témat. Stane Kodrič dále poskytl a upravil několik obrázků obsažených v této knize..

Lepší poznání minulosti většinou znamená lepší porozumění současnosti a někdy snad i lepší odhad budoucího vývoje.

autor

KAPITOLA 1

SLOVANSKÉ JAZYKY NA ÚSVITU DĚJIN

Dušan Polanský

Cílem tohoto článku je poukázat na to, že teorie o masovém šíření slovanských jazyků v Evropě raného středověku, v době stěhování národů, se stává čím dál méně pravděpodobnou, že přibývá indicií, které tuto teorii napadají, zpochybňují.

Kromě pozoruhodných, zásadních dat z oblasti genetiky, týkajících se příbuznosti jednotlivých evropských populací a proměn struktury evropských populací v čase, kterým se věnoval článek Antona Perdiha v časopise *Slovanská unie* 2016/1, lze poukázat i na některé další poznatky z oblasti historických písemných pramenů, lingvistiky a archeologie.

Dnes již víme, na základě genetických studií, že v raném středověku nedošlo v Evropě k masovému stěhování národů, že pohyby kmenů, o kterých máme záznamy z pozdně antických a raně středověkých zdrojů, byly spíše pohyby vojenských, bojovných elit. Šlo obvykle o jednotky procent podílu migrujících lidí, vůči celkové populaci daného regionu.

Pokud v době stěhování národů došlo k rozšíření slovanských jazyků z menšího původního teritoria na polovinu Evropy, muselo se tak dít tím způsobem, že vládnoucí elity „vnutí“ většinové populaci svůj jazyk a potlačí jazyky původní. Což se stalo například u Maďarů, kteří obsadili Karpatskou kotlinu v 10. stol. n.l. Naopak u Bulharů se vládnoucí elity jazykově poslovanštily. V případě Anglie došlo k situaci „něco mezi“. Normané v Normandii během několika generací opustili svůj původní germánský jazyk ve prospěch francouzštiny. Poté, co dobyli Anglii, z pozice francouzsky mluvící šlechty výrazně ovlivnili slovní zásobu dnešní angličtiny.

Rozšíření slovanských jazyků vládnoucími elitami v raném středověku by muselo být extrémně úspěšné, úspěšnější než šíření latiny Římskou říší, s jejím rozvinutým písemnictvím a byrokracií. Úspěšnější, než šíření zmíněné maďarštiny, jejíž lexikon obsahuje desítky procent slov pocházejících z okolních, nepříbuzných jazyků.

Teorie paleolitické kontinuity

Slovanské jazyky jsou homogennější, podobny jeden druhému více, než jazyky románské, germánské, keltské. Na územích slovanských jazyků nenacházíme stopy po nějakých předchozích jazycích. Ve vrcholném středověku se vynořuje výjimečně jednodušská skupina jazyků na velkém teritoriu. Tak homogenní, že jazykovědci předpokládají existenci jednotného jazyka praslovanštiny ještě v letech 500 – 800 n. l.

Italský lingvista Mario Alinei, zastávající teorie paleolitické kontinuity jazyků v Evropě, tedy velkého stáří a stability indoevropských jazyků, upozorňuje na rozpor mezi představou, že Slované v 6. století n. l. ovládli násilím původní populaci, vyhubili ji, či alespoň bleskurychle zničili stopy po předchozích jazycích na nově slovanských územích, a faktem, že Slované byli tradičními otroky Evropy raného středověku.

Ve většině západoevropských jazyků je podobnost slov Slovan a otrok, vycházející z latinského *sclavus*. Např. anglicky *slav* = slovan, *slave* = otrok. Což naznačuje to, že Slované východní Evropy byli snadnou, bezbrannou kořistí obchodníků s otroky. Těžko by bylo zotročovat kmeny, které právě dobyly polovinu Evropy a pobily, či asimilovaly původní obyvatelstvo.

Ostatně Dušan Třeštík ukazuje, že český přemyslovský stát byl založen v 10. stol. n. l. jako firma na export otroků, Praha získala svůj statut významného města co by tržiště s otroky, kterými byli obyčejní zemědělci střední a východní Evropy, „porobený zemědělný lid“, exportovaný do západní Evropy a středomoří, typicky do arabského Španělska. Příjem z obchodu s otroky byl nejvýznamnější položkou příjmu přemyslovského „státního rozpočtu“ v 10. stol. n. l. V případě počátků českého státu tedy vidíme společnost slovansky mluvících otroků i otrokářů, nepodobnou dnešnímu, novověkému pojetí národa.

Nejstarší písemné prameny

Nejstarší písemné prameny, které zmiňují Slované jsou následující:

Jordanes v *De origine actibusque Getarum* z roku 551 n.l. Slované zmiňuje se jmény Venethi, Antes, Sclaveni.

- ve *Vita s. Columbani* z let 639 až 643, je k dění před rokem 615 psáno „termini

Venetiorum qui et Sclavi dicuntur“ (území Venetů, kteří jsou také nazýváni Slovany);

- ve *Fredegarii Chronicon*, napsané okolo roku 650, je k dění z let 623 až 631 napsáno „Sclavos coinomento Vinedos“ (Slované, jmenovaní Vendi), „marca Vinedorum“, „Walucus dux Winedorum“,
- v *Historia Langobardorum* Pavla Diakona okolo roku 783, se píše o určitém území před rokem 600 „Sclaborum provinciam“ resp. okolo 625 „Sclavorum regionem“. To území jsou tehdejší Korutany, Rakousko.

První slovanskou zmínku najdeme v 11. – 12. stol. na Ukrajině, kde Nestor, mnich Pečerského kláštera v Kyjevě, v letopise *Pověst' vremennych let* psal o Dunaji jako o výchozím bodu slovanského osídlení. Také napsal „Norici iže sut Slovene“, k oblasti Ilýrie „tu bo beše Sloveni perveje“.

Mario Alinei upozorňuje, že slavisté přehlížejí důležitý fakt nesymetričnosti slovanského prostoru, přestože je dobře znám. Severní slovanské jazyky nejsou jednotné, ale dělí se na západní a východní, přičemž mají tyto dvě větve rozdílné podobnosti, shody, s jihoslovanskými jazyky. To lze vysvětlit jediň tak, že jihoslovanské jazyky byly dřívějším jádrem, ze kterého se vyvinuly severní větve, každá svým vlastním způsobem – západní versus východní. Tento poznatek je v rozporu s většinou výkladů o původu Slovanů ve východní Evropě.

Nedošlo k jakékoliv masové imigraci

Historik a archeolog F. Curta studiem byzantských zdrojů zjistil, že v okolí let 400 až 700 n. l. nedošlo na Balkáně k jakékoliv masové imigraci (kromě příchodu předků části dnešních Chorvatů a Srbů v letech 625 – 630 n. l.) Termín Slované považuje Curta za pouhou invenci Byzance.

Kvůli špatné ekonomické politice impéria se krajina v tomto období spíše vyliďňovala. Nejprve pomalu, po krizových letech 535 – 540 pak rychleji, takže po roce 540 nemohlo obyvatelstvo poloostrova udržet hranici na Dunaji. Postupně chudnoucí, vyvlastňovaní zemědělci odcházeli buď do Soluně a Cařihradu, nebo na sever přes Dunaj, odkud později napadali Soluň a Cařihrad, nebo i částečně na severozápad na řídce osídlená území (v důsledku válek a infekčních chorob.)

Pak, po roce 540 n.l. začaly slovanské výboje přes Dunaj na Balkán, které byly loupežného charakteru. Curtova zjištění o tzv. „slovanské materiální kul-

tuře“, na kterou odkazují slovinští archeologové jako na důkaz o právě příchodích Slovanech, nemůže být z chronologického pohledu indikátorem slovanské imigrace na Balkán. Tato materiální kultura byla známá v dolním Podunají více než století před domnělým příchodem Slovanů a rozšířila se do střední Evropy. Na sever od Karpat se objevila až několik století po domnělém odchodu Slovanů odtud na jih.

Dle Pavla Serafimova (ve spolupráci s Giancarlem Tomezzolim) existují doklady toho, že starověká galština, kontinentální keltština, dokumentovaná nápisy z období 300 př.n.l. až 400 n.l. na území dnešní Francie, byla v kontaktu, mimo jiné, se slovanskými jazyky, minimálně na úrovni výpůjček.

Galsky dumno = tmavý, srv. česky temno. Galsky seco, česky sekati. Galsky acamno = skála, česky kámen. Galsky dervo = strom, česky dřevo. Asno = jasno, busu = pusa, ústa, sedlon = sedlo, mucuno = mokřina, močál, menekki = mnoho, derc = držet. Jedním z mnoha keltských bohů byla Meduna, bohyně medu a medoviny, dále Govanon, bůh kování, kovář. Bůh Ocelus, léčitel. Staroslověnsky celiti = léčiti.

Zajímavostí je, že mnoho z výše uvedených galských slov nemá svůj odpovídající protějšek, v (dnešních) ostrovních keltských jazycích – velštině, irštině, skotské gaelštině. Např. galsky acamno = kámen, skála, se velšsky řekne craig, či maen.

Může být vysvětleno slovanskými jazyky

Odyssey Belchevsky, Makedonec žijící v Kanadě, si všimá toho, že dle online etymologického slovníku angličtiny, je zhruba 25% základních, běžných slov označeno jako *neznámého, nejasného původu*, nebo jako potenciálně prarománské, pragermánské, prakeltské slovo, ovšem bez přesvědčivé etymologie. Okolo 65% těchto slov může být vysvětleno slovanskými jazyky.

Zavedl termín **konceptuální lingvistika**, který se zabývá existencí „rodin“, shluků slov, se stejným kořenem a příbuznými významy. Slovanské jazyky jsou na tyto koncepty bohaté, přičemž jde často o koncepty odvozené z přírodních jevů.

Příkladem budiž shluk slov **rod**, národ, rodina, rodiče, porod, příroda, nebo koncept žití, bytí, vidění a světla. Slunce vytváří podmínky pro schopnost vidět, žít a existovat. Proto jsou vidění, žití, bytí funkcemi přírodního světla. Ve slovanských jazycích jsou příslušná slova strukturována a propojena jako

jazykový koncept. Makedonsky sviti, viti, vidi, živiti, žiti, biti, bidi, česky světlo, vidění, žití, bytí.

Belchevsky se zabýval některými **slovy v homérských eposech**, tedy archaické řečtině, které se zdají být výpůjčkami ze slovanských jazyků, přičemž v moderní řečtině buď neexistují, nebo „stojí osamocené“, bez funkčních vztahů, netvoří „rodinu“ slov. Příkladem takového konceptu je vzduch, duch, dech, vanout, dout, duše. V homérských eposech se vyskytuje kořen du – di a slova dusae – dusais – disai znamenající vydechnout, vypustit duši, udusit se.

Výraz pro **oko** v homérských eposech je okko. Online etymologický slovník angličtiny uvádí okko jakožto slovo řeckého původu, jednoduše proto, že se nachází v homérských eposech. Tento úsudek je ovšem nesprávný, protože řecké slovo pro oko zní mati a je neindoevropského původu. (Jiné řecké slovo pro oko, ophthalmos, je příbuzné velké skupině slovanských slov souvisejících se světlem, obeli – beli – belina = osvítit, projasnit (české bílý, bělina.)) Slovo oheň – ogan – ogon – ogono – ognoi – ogenj je také svázáno s okem, světlem. Když rozděláme oheň, vidíme. Oheň je pro nás jakýmsi „oknem“ prosvětlujícím svět.

Pokud nastane tma, je **noc**, praindoevropsky nokt. Tj. zápor ne + oko = noko, nok. Tento koncept je potvrzen klasickou řeckou mytologií, bohyní noci nyx – noks – nuks. V homérských eposech nukta = noc. Avšak řečtina nemá ne ve smyslu záporu. V řečtině slůvko ne znamená ano. Tudíž jméno bohyně noci nepochází z řečtiny, ale jde o slovo společné indoevropským jazykům. V moderní řečtině nihta, latinsky nocce, anglicky night, francouzsky nuit atp. Homérské slovo nokar ve významu spící nebo trávící noc, lze rozložit na nok + ar, znamenající noc + přípona ar ve významu aktivity, děláni, např. mlýn + ar = mlynář.

Perličkou je etymologie nabízená Belchevskym pro anglické slovo **family** = rodina. Online etymologický slovník angličtiny uvádí jako „sluhové v domácnosti“, z latinského familia znamenající členové domácnosti, sluhové, pomocníci v domácnosti, od latinského famulus = anglicky servant = česky sluha. Tímto etymologický slovník končí, slovo famulus explicitně označuje jako neznámého původu. Analýzu lze rozvinout s využitím slovanských jazyků. Slovo familia je jednoduchou složeninou následujících slov. Sfa – sfoja – sfoe = svá, svoje a milo – mila – milos = milé – milá. Zájmeno sva – sfa se vyskytuje rovněž v sanskrtu, nejen ve významu svůj, ale i příbuzný, přítel. Sva – sfa je v makedonštině součástí mnoha slov týkajících se pokrevního příbuzenství. Například sfekrva = tchyně, svá krev, srv. česky švagrová. Etymolog G. Curtius uvádí, že sfo (sfo, sfa) z homérských eposů se později mění na fe, ve.

Slova milia – milos – mili se také vyskytují v homérských eposech, hned v několika obdobách milia (= láska) – milos – omilia (= pomilovat) – mili –

mele o'mele (= můj drahý). Jde o součást širokého konceptu, který dodnes patří k slovanským jazykům mili – mil – milue – miluva – omilen – omilva atd. Tudíž Sfa + milia – sfamilia – s'familia – familia = naši draží, milí.

Několik tisíc krátkých nápisů

Existuje několik tisíc krátkých nápisů v oblastech archaických kultur jihovýchodní Evropy a východního Středomoří, k jejichž interpretaci mohou posloužit slovanské jazyky. V některých případech přesvědčivěji, v některých méně přesvědčivě. Většina takových nápisů je z dob před naším letopočtem. Jde zejména o nápisy z předřímské severní Itálie: venetské a rétské, (starší) část nápisů v oblasti etruské. Dále lze zmínit messapské, starší frygické, či dokonce mínojské nápisy.

Při snahách o čtení a výklad těchto písemných památek jsou samozřejmě a pochopitelně využívány latina, řečtina, jazyky keltské, ale i germánské. Pokud někdo poukáže na podobnosti se slovanskými jazyky, **bývá to zpravidla ignorováno**, poněvadž slovanské jazyky jsou považovány za poměrně mladé a jejich výskyt v době hluboko před naším letopočtem by je učinil staršími, což by vnášelo problémy do široce přijímané chronologie vývoje rodiny indoevropských jazyků od praindoevropštiny k dnešním jazykům. Na této teorii pracuje historická jazykověda posledních 150 až 200 let.

Profesionální lingvisté se tomuto směru úvah téměř nevěnují. Většinou proto, že „vědí“, že jsou nesmyslné. Na základě malého objemu sporných dat nehodlají nabourávat mohutné, dominantní paradigma. V některých případech se nevyjadřují proto, že mají obavy z poškození vlastního renomé, ztráty kariéry.

Tento směr studia je v rukou nadšených amatérů, kteří se objektivně dopouštějí chyb a jsou tak snadno napadnutelní. Nejvýznamnějším jménem mezi zastánci „slovanských“ verzí výše uvedených archaických písemných památek je Slovinc Matej Bor. Jako jeden z mála nebyl ryzí lingvistický amatér, měl magisterské vzdělání v oboru slavistiky. Jeho práce s venetskými nápisy na bázi znalosti slovinských dialektů je vnitřně konzistentní, nebyla nikým přesvědčivě rozporována, „rozcupována“. Zaslouží si postavení alternativního výkladu k mainstreamu, přesto je důsledně ignorována. Pokud vím, jediným profesionálem, který se o ní vyjádřil pozitivně, byl Američan Charles Bryant-Abraham. Jinak jeho práce, z výše uvedených důvodů, jakoby neexistuje.

U nás se tohoto tématu dotkl divoký amatér Antonín Horák, jehož mnohé názory jsou fantaskní, jeho práce se starými texty nedosahuje úrovně a konzi-

stence Mateje Bora, přesto jsou některé body jeho práce velmi pozoruhodné, například čtení Novilarské stély, na svou dobu výjimečně dlouhého textu.

Frekvenční analýza hlásek, porovnávající různé jazyky, ukazuje, že výše uvedené archaické jazyky jsou bližší slovanským jazykům, než latině a řečtině. Dle frekvenční analýzy jsou staroslověnština, slovinština, předřímská venetština, tocharština, stará frygičtina a messapština odvozeny z jednoho zdroje, zatímco italské jazyky – latina, oština a umberština, odvozeny z jiného zdroje. Přičemž jde ve všech případech o indoevropské jazyky, víceméně příbuzné.

Zdá se, že bude třeba poupravit pohled na úsvit dějin ve východní polovině Evropy a možná i redefinovat pozici slovanských jazyků v rámci indoevropské rodiny.

Článek publikovaný v časopise SLOVANSKÁ UNIE. Praha: Slovanská unie z. s., 2016, č. 2. s. 14–19. ISSN 2464-7578.

Literatura

PERDIH, Anton. *Izvor Slovencev in drugih Evropejcev*. Ljubljana: Jutro, 2016. 256 s. ISBN 978-961-6746-93-9.

ALINEI, Mario. *Interdisciplinary and linguistic evidence for Palaeolithic continuity of Indo-European, Uralic and Altaic populations in Eurasia, with an excursus on Slavic ethnogenesis*. Journal Quaderni di Semantica 24, 2003. s. 187-216. http://www.continuitas.org/texts/alinei_interdisciplinary.pdf

SERAFIMOV, Pavel a Giancarlo Tomezzoli. *Slavic influences in the ancient Gaul*. Proceedings of the Eighth International Topical Conference Origin of Europeans. Ljubljana: Jutro, 2010. ISBN 978-961-6746-47-2.

BELCHEVSKY, Odyssey. *Proto Slavic Roots of the European Languages were analyzed and confirmed with a new Methodology/Principles of Conceptual linguistics and Their Nature-Based Evolution*. Proceedings of the Eighth International Topical Conference Origin of Europeans. Ljubljana: Jutro, 2010. ISBN 978-961-6746-47-2.

CURTA, Florin. *The Making of the Slavs*. New York: Cambridge University Press, 2001. 463 s. ISBN 978-113-9428-88-0

ŠAVLI, J. a M. Bor a I. Tomažič. *Veneti First Builders of European Community*. Wien: Editiones Veneti, 1996. ISBN 0-9681236-0-0

KAPITOLA 2

PRASLOVANSKÉ KOŘENY EVROPSKÝCH JAZYKŮ

Byly analyzovány a potvrzeny novou
metodologií / Principy konceptuální lingvistiky a jejich
evoluce z pozorování přírodních jevů

ODYSSEY BELCHEVSKY

Abstrakt

S využitím konceptuální lingvistiky můžeme vyvodit závěr, že slovanské jazyky jsou nejbližší „mateřskému jazyku Evropy“. Udržely si přirozené koncepty vytváření slov a mohou být s velkou jistotou označeny za nejvíce funkční jazyky Evropy. Většina slov, která Online etymologický slovník angličtiny označuje za slova původu neznámého, nejasného, nebo pravděpodobně původu prarománského, pragermánského, prakeltského, může být vysvětlena s použitím slovanských jazyků.

Úvod

Jazyk, nejpozoruhodnější a definující všechny lidské výtvořiny, má dlouholetou existenci, jejíž původ je založen na přírodě. Tedy, příroda a všechny její univerzální zákony byly zaznamenány, či otisknuty do raných vrstev jazyka, které mohou předcházet i existenci praindoevropštiny. Tímto procesem se komunikace rozvinula jako nástroj pro přežití lidí, vývoj nerozlučně spjatý se samotnou přírodou, s podstatou každodenní lidské existence. Během raných fází vývoje lidí, kdy se komplexní systém psaní ještě nevyvinul, sloužilo mluvené slovo jako prostředek k uchování získaných informací, ústně předávaných z generace na generaci. Pozorování a učení se bylo součástí těchto interakcí.

Dnes, s trochou pátrání a analyzování dnešních jazyků, zjišťujeme, že mnohé ze základních přírodních zákonů jsou zaznamenány, „nahrány“ v našem jazyce, jako by chtěla matka příroda zajistit, že lidé přepíšou základní procesy a požadavky jejich existence do jazyka. Proces je cyklický: přírodní svět obtiskne svůj vliv do jazyka a ten extrapoluje z pokladů přírody, aby vytvořil vizi a rámec pro to co vnímáme a prožíváme. Pozorování a objevování přírodních konceptů a jejich stop v jazyce vzbuzovaly mou zvědavost a inspirovaly mé myšlení již od mých raných školních let, odhalující nové horizonty v lingvistice, až najednou se objevily vyhlídky na pochopení různých aspektů každodenního života novými a jedinečnými způsoby.

Téměř dvě století stará vědecká disciplína, *srovnávací jazykověda*, je v současné době standardní metodou pro studium jazyků [1-11]. Z mých výzkumů a zjištění jsem však dospěl k závěru, že co se týká odkazů na primární či prehistorický jazyk, s dostatečnou mírou jistoty, se většina moderních jazykovědců, vzdělaných ve srovnávací metodologii, potýká s nevyhnutelnými omezeními. Tato omezení vyplývají zejména z úzkého rozsahu, nepoužívání všech dostupných zdrojů, jako jsou slovanské jazyky a přírodní jevy, a naopak značného spoléhání se na řečtinu a latinu.

Srovnávací jazykověda je tímto inherentně omezena. Většina různých teorií o jazycích je dnes komplikována rozličnými podmínkami a mají mnoho výjimek ze svých vlastních pravidel. Etymologie slov a jejich kořeny jsou studovány hlavně různými lingvistickými pravidly založenými na fonologických změnách. K překonání metodických omezení se často používají fonologické změny v řeči, které se domnívám, že jsou nucené a které by samy o sobě nemusely být nezbytně použity, pokud bychom aplikovali širší a hlubší metodologii, která zahrnuje slovanské jazyky, jež považuji, na základě vlastní zkušenosti, za velmi užitečné.

Na druhou stranu, studium jazyka prostřednictvím konceptů nacházejících se v přírodě, či odvozených z přírody – konceptuální lingvistika – propojuje různé kořenové, základní, vazby a vzájemné závislosti a může poskytovat odpovědi tam, kde je ostatní přístupy postrádají. Zde bych rád nabídl jazykovědcům novou metodologii, kterou nazývám „konceptuální lingvistika“, která nabízí:

- Užitek z používání slovanských jazyků k vysvětlení etymologie starých slov, pro která srovnávací jazykověda nemá odpovědi.
- Širší pole pro výzkum, které zahrnuje přírodní koncepty zaznamenané v řeči, které jsou odvozeny z pozorování přírody.

Konceptuální lingvistiku nelze nalézt v žádné knize, poněvadž se jedná o praktický přístup k řešení problémů, který jsem vymyslel.

V rámci důkladného studia etymologie samotné, vyvstal celý řetězec problémů, konkrétně:

- Jaké jsou důvody toho, že pravidla indoevropského jazykového modelu jsou nejasná, komplikovaná
- Etymologie nespočetných slov, a přitom odsouvání neznámých, či nepovědomých slovních forem, do škatulky „Praindoevropské“
- Mnoho slov a významů má původ „neznámý“, „nejistý“, „nejasný“ a podivně velká mezera mezi indoevropštinou a řečtinou, indoevropštinou a latinou, vnáší do současného bádání mnoho komplikací.

Na příkladech slov jako family, forum, medicine a mnoha dalších, která jsem přednesl v tomto dokumentu, jsem nejenom demonstroval užitečnost konceptuální lingvistiky jako nástroje pro řešení problémů, ale také jsem zvládl poskytnout odpovědi v případech, kde srovnávací jazykověda s použitím řečtiny a latiny **selhává**.

Abychom se mohli zabývat výše uvedenými otázkami, musíme nahlížet a studovat utváření primárního jazyka jako důsledku přírodních procesů.

Konceptuální lingvistika

Vývoj raného lidského jazyka a jeho působení na lidské životy neplynou ani z rozmaru nebo „čisté představivosti“, ani z vyspělých technologií nebo vědeckých dovedností. Spíše lidé čerpali ze snadno rozpoznatelných zkušeností a pozorování, které se týkají i nás, v moderní době. Moje rozsáhlé zkoumání lingvistického vývoje jako důsledku přírodních procesů, vedlo k ustavení nové, základní, metodologie, kterou nazývám „konceptuální lingvistika jako přírodní zákon“, podněcující koncept „funkční etymologie z přírody“.

Koncept „konceptuální lingvistiky“ je návodem pro zlepšené porozumění základním slovům, přírodním zákonům, náboženství a mezilidským vztahům. Zahrnuje hledání funkčních charakteristik slov, jejich používání v běžném životě, jejich vztah a vzájemné závislosti s ostatními slovy a základní poznatek, že slova patří do „rodin“.

Tato metodologie je schopná vysvětlit slova, pro která etymologové nenalezli přijatelné významy. **Komparativní lingvistika** neumí vysvětlit některá slova v řečtině a latině, protože tato stará slova jsou mnohem starší než řečtina a latina a patří praslovanskému stratu (vrstvě). Se znalostmi shromážděnými díky modelu konceptuální lingvistiky, se studenti mohou učit dnešní jazyky

snadněji. Tento univerzální, praktický přístup kontrastuje se současnými pravidly etymologických zkoumání, které se zabývají hláskovými změnami, fonetikou, syntaxí a metatezemi.

Pokud porovnáme slova pouze na základě fonetiky a sporných či nesprávných historických dat, nedostaneme se ke skutečnému porozumění slovům. Tudíž, komparativní studie a etymologie nesmí být založeny čistě na fonetické či grafické podobnosti, ale zejména na kořenech slov, jejich historii, jejich původnímu použití a především na fundamentálních konceptech odvozených z přírody. Neoddělitelná část konceptuální lingvistiky je koncept funkční etymologie, typ zkoumání jazyka, ve kterém jsou slova porovnávána a dávana do souvislostí na základě každodenních aktivit a podle fonetických podobností.

Online etymologický slovník angličtiny

Online etymologický slovník angličtiny [12] (<http://etymonline.com>) je snadno dostupný program na internetu a výborný nástroj pro provádění výzkumu. Obsahuje zhruba 30 000 slov, z nichž, bohužel, jen velmi málo jsou uvedena jako slovanská či praslovanská. A dokonce i slova, která jsou deklarována jako slovanská, či praslovanská, nejsou moc zdůrazňována a je jim připisován malý význam. Většina snadno rozpoznatelných slovanských, či praslovanských slov, je obvykle nesprávně označena za pragermánská.

V rámci studia slov nejen pro tento projekt, bylo necelých 1500 slov identifikováno jako slova se slovanským či praslovanským původem. Jsou zde náznaky toho, že s dalším pokračováním studia by se toto číslo mohlo zdvojnásobit. Zajímavé na tomto slovníku je, že zhruba 25% základních, každodenních slov, v něm obsažených, je deklarováno jako původu neznámého, nejasného, nebo možného prarománského, pragermánského, prakeltského původu, ale bez přesvědčivé etymologie. Zajímavé je také to, že okolo 65% těchto slov může být vysvětleno slovanskými jazyky. Z toho, co bylo doposud objeveno, existují známky toho, že **anglický jazyk byl ovlivněn slovanským jazykem.**

Porozumění samotnému slovu „etymologie“

Podle Oxford dictionary [13], je etymologie definována jako „původ a vývoj slova co do formy a významu, popis původu a vývoje; studium původu slov.“

Online etymologický slovník poukazuje na etymologii v souvislosti s řeckým slovem *ethumo* εθυμο, „skutečný význam slova“. Nicméně pokud budeme hledat hlouběji, zjistíme, že slovo *ethumo* není původně řecké, ale je docela cizí attické próze, použité pouze Platónem v citaci v dialogu **Kratylos**, kde napadá práci iónských filozofů (což ukazuje směrem k Frýgii). Frýgové byli starověcí lidé známí Řekům jako barbaři, původně z antické Makedonie. Nastolili své impérium v Malé Asii (1200 – 800 př.n.l.). Jejich jazyk nebyl jednoznačně rozluštěn, nicméně velké množství slov náleží ke slovanskému substrátu, včetně jejich vlastního jména, které může mít souvislost se slovanským slovem *breg* > *bregi* (česky *břeh*), geografickým názvem pro *okraj* (tj. okraj moře nebo jezera).

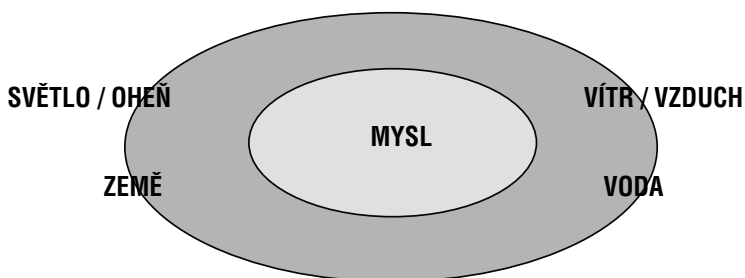
V moderní řečtině *ethumo* εθυμο samo o sobě neexistuje, což ve skutečnosti silně poukazuje na to, že slovo si řečtina vypůjčila z dřívějšího evropského jazyka. Jelikož toto slovo, jeho deriváty a vztahy k jiným slovům, nemohou být identifikovány v latině nebo germánských jazycích, hledal jsem možná slovanská spojení, zejména se staršími makedonskými dialektami. Ukázalo se, že slovo *ethumo* je spojeno s makedonskými slovy *дума* (*duma*) > *дымо* (*dumo*) > *ymo* (*umo*) což znamená *slovo, myšlenka, mysl*.

V rámci ponoření se do homérské sféry, jsem objevil, že jihoslovanské slovo *duma* je významově velmi blízko k starobylému slovu *dumo* > *thumo* θυμο, *d* > *th* > *θ*. Podle G. Curtia [14], starověcí Makedonci často měnili zvuk *θ* na *d* nebo *t*. Slovo *θυμο* jak poukázal E. Maltby [15], znamená *mysl*, či *duši*. Totéž nacházíme v dalších homérských slovech a výrazech, jako *thumalgi* > *dumalk* znamenající *zneklidňující mysl* a *dumo e moi* znamenající *myšlenka je moje*. Další analýza jihoslovanských slov *umo* (*mysl*) *dumo* > *duma* (*slovo, myšlenka, mysl*), odhaluje, že jsou pevně založeny na stejném kořenu slova *um* > *umo* (*mysl*).

Aristotelovy principy stavby přírody

Aristotelovy principy stavby přírody [16] říkají, že svět byl stvořen ze čtyř základních elementů, světlo/ohněň, vzduch/vítr, země/půda a voda. Principy konceptuální lingvistiky jsou založeny na vidění světa, které vedlo k těmto aristotelským principům. Ve slovanské skupině jazyků existuje velice silná lingvistická evidence ukazující na to, že rané vrstvy jazyka se objevily ve shodě s přírodním i zákony. Studium tvorby prvotních vrstev jazyka je souběžné a odpovídající studiu aristotelova učení. Je to základ konceptuální lingvistiky založené na přírodě.

Hlavní komponenty primárního jazyka

Mimo čtyři základní elementy, zahrnují principy konceptuální lingvistiky lidskou *mysl*, *duši* a *tělo*, jako pátý element, či esenci, která je vnitřně harmonická a interaguje s ostatními elementy, při tvorbě primárních vrstev jazyka. Toto odlišuje lidi od ostatních živých bytostí.

Slunce a jeho činnost, jak jsou vyjádřeny ve slovanských jazycích, vytvářejí koncept pro pohyb nahoru a měření času, z něhož vzniklo mnoho slov v evropských jazycích.

Světlo ze slunce vytváří podmínky ke schopnosti vidět, žít a existovat. Tedy, *vidět*, *žít* a *byt* jsou funkcemi přírodního světla. Ve slovanských jazycích jsou slova *osvícení*, *vidění*, *žití* a *bytí* strukturovány a spojeny jako jazykový koncept. Jsou pevně vystavěna na stejné bázi nebo pochází ze stejného kořene. Přesně takto jsou spojené v přírodě, jak ukazuje tabulka 1.

Tabulka 1. Slova spojená se „světlem“, „viděním“ a „žitím“

sviti	→	viti (vidi)	→	zi viti – ziti ¹	→	biti – bidi ²	
СВИТИ		ВИТИ (ВИДИ)				БИТИ – БИДИ	
světlo		vidění		žití		bytí	
živiti	→	živitari ³	→	zi-vitae	→	vitae	→ vita ⁴
ЖИВИТИ		ЖИВИТАРИ					
žít	→	živobytí,		živořiti			→ život

(*Bůh řekl: „Budiž světlo,“ a bylo světlo.* Gn 1 3. Takto začal dle Bible život. *„Vizte, jsem Ježíš Kristus, ... jsem světlo a život světa“* kniha Mormonova 3 Nefi 11: 10-11)

¹ Toto jsou stará slova, vyskytující se v homérských eposech. ζη, ζηθι, (Makedonsky жи, жити (ži, žiti)) znamenající *žít*, *dýchat* (použité Homérem okolo

roku 1000 př. n. l.). Slova jsou identická slovanskému slovu žiti. V makedonštině také máme *здеh* (*zdeh*), *зидих* (*zidih*), česky *dech*, znamenající *dech života*.

² Zde máme slovo *bidi* > *vidi* (kde se počáteční zvuk „b“ mění na zvuk „v“) označující stav bytí a existence. Tato dvě slova jsou vzájemně propojená a jsou součástí konceptu spojeného se schopností vidět jako přímo závislé na světle. Navíc existovat, *bidi*, *biti* také znamená být viděn v reálné skutečnosti. Původní lidé prostě pozorovali, že „*co existuje, může být viděno v reálném životě a co může být viděno v reálném životě, existuje*“.

³ *ж = ž = zh – живитари* (*živitari*) je jihoslovanská dialektová forma znamenající *vést život, provozovat život, živobyті*.

⁴ Je silná etymologická souvislost mezi slovanským slovem *живити* (*živiti*) a latinskými slovy *viti, vita, vitae*.

Příklady

1. Anglické slovo *hour* = hodina

Jako příklad činností slunečního světla, vezmeme anglické slovo *hour*, což je podobné francouzskému slovu *hore, ghore*, latinským a řeckým slovům *hora* > *houra* > *hore* jejichž etymologie doposud nebyla adekvátně vysvětlena latinskými a řeckými slovy. Online etymologický slovník angličtiny [12] uvádí, že *hora* souvisí se starofrancouzským slovem *hore* a řeckým slovem *hora* ορα, které může znamenat „jednu dvanáctinu“ dne, koncept, který dle Online etymologického slovníku byl patrně „převzat od starých Babyloňanů“ (reference na babylonské slovo pro hodinu/čas ve slovníku není uvedena).

Zde končí výklad Online etymologického slovníku, zůstává u jednoduchého opakování různých forem stejného slova, bez opravdové souvislosti s nějakým konceptem či přírodním jevem. Moje zkoumání ukazuje, že čas je velmi důležitý aspekt našich životů. Musí být univerzální, snadno pozorovatelný v přírodě, kterou lidé nemohou ovlivnit či změnit. Slovo *hore* ↔ *ghore* (makedonsky *rope* (*gore*), slovensky *hore*, česky *nahoru*) má souvislost a pochází z pohybu slunce, vycházející slunce a jeho poloha vysoko, nebo stoupání nad horizont.

Pohyb slunce nebo země jsou nejpřesnější přírodní hodiny, existující miliardy let. Základní koncept výšky a výšky slunce nad horizontem je odvozen od obecného pozorování spojeného s časem a jeho měřením. Samotný význam slova *horizont* je odvozený od slov *hore izen* (makedonsky *rope* *иде* (*gore ide*), slovensky *hore ide* česky *nahoru jde*, či *nahoru vyšlý*) ve smyslu *bod stoupání*. Také máme slovanské slovo *ghore* (Makedonsky *rope* (*gore*) česky *nahoře, výška*)

a *ize* > *idze* > *idene* > *ide* (makedonsky *иде* (*ide*) znamenající *cestovat, jít*. Slovanské slovo *ghore* a praslovanský bůh slunce *Horus* souvisí s předdynastickým egyptským bohem slunce *Horem, Horus*, také známým jako *Harsiesis*.

Slovanské *ghore* > *ghare* (makedonsky *гопе* (*gore*) *одозгора* (*odozgora*), česky *nahoře, odshora, shora*, kombinováno se *sijash* > *siesh* (Makedonsky *сјаеш* (*sjaesh*), česky *svítíš, dáváš světlo*. Máme tedy *Ghorsieish* ↔ *Harsiesis* doslovně znamenající *nahoře svítící*.

Koncept horizontu je jednoduše univerzální fixní referenční bod, *ve kterém se země potkáva s oblohou, z kterého vychází slunce a do kterého zapadá*. Cokoliv stojící vzpřímeně na zemi, například strom, vrhá stín, který se prodlužuje nebo zkracuje v úměrně poloze slunce. Tento fenomén sloužil původním lidem jako nástroj měření času, který nazýváme sluneční hodiny. Abychom mohli ukázat další konkrétní případy takovýchto konceptuálních vztahů, je třeba analyzovat a posoudit nejstarší písemné památky.

Homérské eposy [19, 20] jsou považovány za nejstarší záznamy komplexního písemnictví v Evropě. Přestože byly výrazně pozměněny v procesu jejich záznamu, kopírování, přepisování, stále obsahují dostatečné množství informací k tomu, aby demonstrovaly, jak byl jazyk vytvářen konceptuálně.

2. Rudá je barva krve

Rudá (červená) je barva krve, takže při hledání zdrojového slova pro rudou (červenou) a krev, bychom měli být schopni najít konceptuální vztah mezi těmito dvěma. Tento vztah existuje v sanskrtu, kde máme slovo *rudhira* znamenající zároveň *červenou* a *krev*. (Můžeme porovnat se slovanským slovem *ruino* (makedonsky **рујно** (*rujno*), slovinsky *rujno* V kombinaci se slovem *vino* tvoří *ruino vino* (makedonsky **рујно вино** (*rujno vino*), slovinsky *rujno vino*, česky *červené víno, rudé víno*, anglicky *red wine*. Dále pak *ruzha* (makedonsky *ружа* (*ruzha*), česky *růže*. Dále *rumina* (makedonsky *румина* (*rumena*)) česky *ruměný, načervenalý*, též česky *ruměnc*, (*румина* (*rumina*) je také makedonské jméno, *Ruměna* jeho česká verze). *Rudo* > *rudho* (makedonsky *рудо* (*rudo*), česky *rudý* kombinováno se slovem *jagne* do formy *rudo jagne* (Makedonsky *рудо јagne* (*rudo jagne*) ve významu *rudohnědé jehně*).

Ve slovanštině je konceptuální vztah krve k jiným slovům přítomen silněji než v ostatních dnešních evropských jazycích. Lépe řečeno, tento konceptuální vztah je masivní, když *črven, červen* (makedonsky *црвен* (*črven*)) znamená *červený* a výrazy pro *krev, krv, kerv* jsou v podstatě stejné (makedonsky *крв* (*krv*), česky *krev*). Zde máme *krv* > *grev*, etymologii anglického slova *grief*, česky *smutek, zármutek, bol*, zejména při úmrtí člověka. Výše popsání vztahy opět

definují princip konceptuálního vytváření jazyka, protože stejný princip je doložen v semitských slovech *dam, dema*, znamenající *krev*[21] a *červený*. Obdobně v latině máme *sanguis* ve významu *krev* a *sandyx*, slovo spojené s *červenou* barvou tím, že znamená *červ*.

Nicméně v řečtině takový koncept není. Slovo pro červenou je *kokino* κοκίνο a slovo pro krev je *hema, ema* αιμα příbuzné semitskému *dam, dema*.

3. Vztah mezi slovy slunce, oheň a oko

Zaměříme se na slovo pro lidské oko, nacházející se v homérských eposech. Homérský termín pro oko je *okko* (makedonsky oko (*oko*)). Online etymologický slovník angličtiny [12] uvádí, že *okko* je řeckého původu, jednoduše na základě faktu, že se nachází v homérských eposech.

Nicméně toto je nesprávné vysvětlení, protože řecké slovo pro *oko* je *mati* ματι, vyskytující se ve slovech jako *matogialia* ματογυαλια znamenající *brýle*. Řecké slovo *mati* je neindoevropské a souvisí s indonéským *mata* znamenajícím *oko*. Další řecké slovo pro oko je *ophthalmos* οφθαλμος, které má ve svém základu slovanské sloveso *opuli* > *puli* znamenající *vidět*, ve shodě s mnoha dalšími slovy vztahujícími se ke světlu, jako *obeli* > *obeluva* > *belina* (b ↔ p) (makedonsky *обели, бели, белина* (*obeli, beli, belina*)), česky *zjasnit, osvětlit, bělost, jas*.

Přírodní koncept nacházíme v tom, že oko je permanentně spojeno se světlem, neboť je stvořeno a funguje reagováním na světlo. Jiná slova spojená s okem svým významem a zvukem jsou: *auge* (německy *oko*) řada podobných slov v různých germánských jazycích, jako *auko* (gótsky *oko*), *auge* αυγη nacházíme v homérských eposech ve významu *jasné světlo, sluneční záře, denní světlo*, související se *světlem, jasnem a jižní stranou*, tedy *projasněnější částí světa*, také asociováno se stranou severní hemisféry světa, kde slunce jde nahoru směrem k obloze, nebo zvyšuje svou výšku nad horizontem. Pozorujeme tedy vztah mezi slovy *auge, euko, augo, okko* a *oko*.

Je základním přirozeným principem, že *oko*, aktivováno slunečním světlem, reaguje na *světlo*, neboť obsahuje čidla, která rozpoznají světlo na sítnici a přenáší do mozku coby informace ke zpracování. Mozek je spojen s očima a poskytuje naše povědomí o okolním světě, i vnímání vlastní existence, či prosté poznání, že jsme naživu. Slunce je naším průvodcem, něčím k čemu se vztahujeme, odkazujeme, věčnými hodinami. Můžeme vidět, jen pokud je světlo. Když slunce vyjde, oči se otevřou a svět se nám objeví. Způsobem kruhového pohybu, slunce nejdříve stoupá k nebi, a když pak klesne, naše oči se zavřou a spíme. Pozorujeme, že oči a slunce existují jako perfektní koloběh v přírodě, který odhaluje koncept „kruhu“. Slunce se „pohybuje okolo země“ a opisuje

„kruh“. Objekty kulovitého tvaru jsou také zpravidla popisovány základními slovy či formami asociovanými s „kruhem“.

Homérské slovo *nokar* znamenající *spící*, či *trávící noc*, může být rozděleno na *nok* + *ar* znamenající *noc* + *aktivitu* kde koncovka *ar* je základním slovanským výrazem popisujícím *aktivitu* či *dělání*, nacházející se v mnoha podstatných jménech jako *slikar* znamenající *malíř*, česky např. *mlynář*, *popelář*.

Aristotelské pojetí světa sdružuje slunce s ohněm. Ve vnímání prvotních lidí byl oheň analogický slunci, protože dává teplo a světlo. Toto je reflektováno a zaznamenáno v primárním jazyku Evropy: slova pro *oko*, *slunce* a *oheň* jsou funkčně a foneticky provázány. Stará gótská forma pro pro oko je *augo* > *auko* > *okko*, kterýžto koncept je plně podporován filosofií sanskrtu, kde vztahy a atributy *světla* a *ohně* jsou spojeny s *okem*. Slovo pro *oheň* je v sanskrtu *agni*, což není konceptuálně spojeno se slovem pro oko nebo vycházející slunce, ale se slovanským slovem pro oheň. Staří Egypťané spojovali Horovo oko se slunečním bohem. Ve slovanštině je slovo pro oheň *ogan* > *ogon* > *ogono* > *ognoi* (makedonsky *оран (ogan)*) což je velmi blízko homérskému *agno*, *aganoi* znamenající *oheň*. Máme zde primární, kořenový, vztah mezi slovy vycházející slunce (světlo), oheň a oko, který byl zachován ve slovanštině.

Auge αυγη (homérský výraz znamenající *jasné světlo*, *sluneční záři*, *denní světlo*) ↔ *ogon* (makedonsky *орон (ogon)* znamenající *oheň*) ↔ *oko* (makedonsky *oko (oko)*).

Dalším průzkumem konceptuální povahy jazyka zjišťujeme, že opakem světla je *tma* či *absence světla*. V absolutní tmě nejsme schopni vidět, a tudíž nemůžeme přesvědčivě ustavit naši existenci. Tma je způsobena přírodou, kdy slunce dočasně zmizí, dovolujíc většině živých bytostí odpočinek a spánek. Převažující ticho či klid v přírodě nutně vede k omezení aktivity, mírumilovnosti a spánku po dobu noci. Dle Online etymologického slovníku angličtiny slovo *night*, česky *noc*, pochází z praindoevropského slova *nokt*.

Nicméně Online etymologický slovník nenabízí žádné další vysvětlení. Uvedená forma slova se velmi blíží modernímu slovanskému *nok* > *noke* > *nokta* (makedonsky *ноќ (nokj)*) což, analyzováno jako konceptuální rozvoj ve vztahu k *přírodnímu světlu a lidskému oku*, vychází ze slova pro *oko*: *okko*, *oke*, *oki*, *occi*, *oči* a předpony *ne* (*ne*). Tedy máme jednoduchou tvorbu *ne* + *okko* > *neokko* > *nokko* > *nok*.

Tento koncept je potvrzen v klasické řecko-římské mytologii, kde prapůvodní bohyně noci je *Noks* > *Nuks* Núξ. Koncept se vyvinul do dalších forem slova *noc*: homérské *nukta*, makedonské *ноќта (nokta)*, římské *noks*, latinské *nocce*, francouzské *nuit*, v moderní řečtině *nihta* νιχτα, anglicky *night*. Tento koncept ukazuje, že slovo *night*, *nok*, *nokta*, se vyvinulo v související slova v ostatních

evropských jazycích, ale řečtina si jej vypůjčila dřívějšího evropského jazyka (jazyka Pelasgů), poněvadž negativní předpona *ne* v řečtině neexistuje. V řečtině slovo *ne* νε – znamená *ano*. Původní řecké slovo pro noc je *orfne* ορφνη a je neznámého původu či etymologie, pravděpodobně neindoevropské [22].

Shrnuto, bez očí, které reagují na světlo, by neexistoval zrak, ani pojem vidění. Tedy, jak se snaží tento text ukázat, porozumění jazyku je neoddělitelné od vědomí samotného života. Naše skutečné cítění, vidění, chápání a bytí – naše přírodní procesy – mají přímý dopad na jazyk, dávají vzniknout Konceptuální lingvistice, praktické metodologii, která nám dovoluje vyřešit mnohé neznámé etymologie a tímto se opravdově dotknout našeho vztahu s přírodou, našeho účelu, smyslu, našeho bytí.

I pouhým letmým pohledem na jazyk Homéra nalezneme mnohá slova, která nemají akceptovatelnou, či smysluplnou etymologii v dnešní řečtině, ale jsou jednoduše vysvětlitelná základními slovanskými slovními kořeny a formami. Dobrým příkladem jsou homérská slova pro slunce nacházející se v krétském a lakónském jazyce. Krétsky *abelio* αβελιο-σ znamená *slunce*. Slovansky *obelio* znamená *vybělit, jasný, osvětlit*. Lakónsky *bela* βελα znamená *slunce*. Slovansky *bela* znamená *bílý, bílá, jasná*. Přirozeně je slunce asociováno s *osvětlením, bělostí a jasem*. Tato rozličná slova v řeckých dialektech nemají vztah ke slovu pro *slunce* v moderní řečtině – *ilios* ιλιοσ. Také vlastní slovo pro *bílou* v moderní řečtině je *leukos* λευκοσ (tedy odlišné).

Tyto homérské a klasické dialektové slovní formy jsou založeny na praslovanském slovním konceptu, přirozeném a logickém odvození z přírody, které potvrzuje základní charakteristiku *slunce*. Tyto příklady jsou dalším důkazem, že **slovanské jazyky jsou mnohem starší než řečtina nebo latina**, jelikož většina těchto slov a forem je pevně založena na přírodních principech, které mohou být vysvětleny moderními slovanskými jazyky.

4. Lidská pracovní aktivita – funkce ruky

Pokud analyzujeme slovo *praktiko* πρακτικο (klasická řečtina) jehož starší význam je *dělat, udělat* zjistíme, že je funkčně spojeno s homérským slovem *pratto* πραττο (slovansky *prait* > *pra* > *prae* znamenající *dělat, udělat, spravit* (makedonsky *прави, направи* (*pravi, napravi*), slovinsky *praviti, napraviti*) a homérské *drako(a)* δρακο[22] je v podstatě identické se slovanským *raka* > *rakata* (makedonský dialekt *pakata, pakta* (*rakata, rakta*)) > znamenající *ruka* (kořen *ra* ↔ *ar* přesmyčkou) tudíž máme *pra* + *rakta* > *prarakta* > *praktiko* > *practice*, tj. anglické slovo znamenající *praxe, cvičení, trénování*.

Lidská ruka *dělá* téměř všechno, coby univerzální nástroj, který vykonává

bezpočet aktivit, od práce na poli po komplikované chirurgické operace. V dřívějších časech (a do určité míry i dnes) bylo to, co je možno udělat rukou asociováno s pragmatismem. Podobný vztah existuje v dnešní angličtině mezi slovy *hand* > *handy*, česky *ruka* > *zručný, praktický*. Slova *raka* > *rakta a praktiko* jsou tedy funkčně spojena.

V rámci pozorování účinků přírody na *Konceptuální lingvistiku*, se snažím objasnit nejen konceptuální vztah mezi tokem jazyka a lidskou aktivitou, ale i spojení mezi myšlením (myslí) a mluveným slovem nebo řečí, která je výtvorem myšlení. Tato tvorba se projevuje vzduchem, který proudí z našich plic, z našeho samotného života – dechu. Tedy *myšlení, slova a vzduch* tvoří trilogii, která katalyzuje, spolutvoří život jako takový. Nejdříve je třeba zkoumat spojení myšlenka – slovo, které je přenášeno z jednoho jazyka do druhého. Až pak můžeme porozumět slyšitelnému projevu spojení mluveného slova a zaznamenaného jazyka.

5. Vzduch – vítr – dech – duše

Když jsme uznali symbiózu mezi řečí a myšlením, musíme se zaměřit na jejich vedlejší produkt: tvorbu řeči v jejím fyzickém, slyšitelném projevu, skrze dýchání. O tomto vytváření svědčí slovanské jazyky. Slova *воздух (vosduh)* > *vos duh* > *duh* > *duo* > *due* > *dusha, dishi* (makedonsky *воздух, дух, здув, дуче, душа* (*vozduh, duh, zduv, due, dusha*), česky *vzduch, duch, dech, dout (duje), duše* jsou založena na stejném kořenovém slově *du*, nalezeném v Homérovi jako *du* θu > *di*. G. Curtius [14] načrtl spojení se sanskrtským *dhu* > *dhi* znamenajícím *být rozrušený*, což souvisí s konceptem *pohybujícího se vzduchu, větru* (ve slovanštině *dvisati* (Makedonsky *подвижен (pozvizhen)*, slovinsky *podvizati se*) znamenající *hýbat se, být rozrušen*, česky podobná slova *zdvíhati, pozdvižen, zdvižen*).

Slova *du* > *di* souvisejí s homérskými slovy *dusae* $\delta \upsilon \sigma \alpha \eta$, *dusais* $\delta \upsilon \sigma \alpha \iota \sigma$, *disai* znamenající *vydechnout a poslední dech* [23] jako při *udušení se*. Toto je jasně slovanské slovo spojené se *za dushi* > *dushi* (makedonsky *задуша, душа (zadusha, dusha)*, česky *zadusit, zalapat po dechu, dusit, duše*. Slovní kořen *du, due, duh* spojený se *vzduchem, dutím (foukáním), duchem* je kombinován se slovem *umo* > *um* (makedonsky *ум (um)*, slovinsky *um*) znamenajícím *mysl, myšlení*. Česky *um* znamená *schopnost, dovednost, příbuzné rozum*. Dohromady *du + umo* tvoří slovo *duma* > *dumo (thumo)* znamenající *mluvené slovo a řeč*.

Takto je řeč tvořena a zaznamenána v jazyku. Jinými slovy hlavní ingredience řeči, odpozorované z přírody, jsou *du + umo (vzduch + mysl)*, solidní základ pro studium Konceptuální lingvistiky. Tento vztah také ukazuje na fakt, že v životě, v bytí živou osobou, *duch, mysl a tělo* jsou neoddělitelné (*duch* je spojen se *vzdu-*

chem). Důsledné a starodávné pozorování přírody dřívějšími lidmi, zrodilo spojování *vzduchu* a *duše*, což je potvrzeno vztahem mezi slovanskými slovy *duh* > *dih* ↔ *dishi* > *dusha* (makedonsky *дух, здув, дише, душа* (*duh, zduv, dishe, dusha*) česky *duch, dech, dýchá (dýše)*, *duše*. Když umřeme, *duše* či *vzduch*, který kontinuálně potřebujeme k životu, *unikne z našich těl* do širého prostoru nad zemí. Dle současného vědeckého porozumění, *vzduch* (složený z kyslíku, dusíku a mizivého množství jiných plynů), je vždy *zachováván v rovnováze* a významně se nezměnil po miliony let.

Bez *vzduchu* či *duše*, lidé a ostatní živé entity umírají. Lidský mozek potřebuje kyslík (který tvoří přibližně dvacet jedna procent našeho *vzduchu*) ke svému fungování. Mozkové buňky začínají umírat po pěti nebo šesti minutách bez kyslíku.

Stejně jako *vzduch*, *inteligentní řeč* a *myšlení* jsou principiálními, definujícími charakteristikami živých lidských bytostí. Anglické slovo *human* nachází svůj význam v latinském *oumo* > *umo* znamenajícím *člověk, muž*, který Online etymologický slovník [12] dále váže k řeckému slovu *homa* *χομα*. Vysvětlení dle Online etymologického slovníku z řeckého *homa* znamenající *půda, země*, je mělké, povrchní a trochu nucené, jelikož *půda, země*, poskytuje všem bytostem, zvířatům, rostlinám, neživým entitám, v zásadě totéž, co *člověku*.

Online etymologický slovník angličtiny nějak pomíjí souvislost slova *human* se slovanským slovem *umo* > *oumo* znamenajícím *mysl*, což je dále podporováno sanskrtským *oumo* > *omo* znamenajícím *mysl, myšlení*. Obě tato ve skutečnosti identická slova, pocházející ze stejného kořene, souvisí s významem slova *human, člověk*. Slovanské slovo *uman* > *umen* (makedonsky *умен* (*umen*), slovinsky *umen, preišljen*, adjektivum od slova *umo* > *um*, znamenají česky *chytrý, přemýšlivý (rozumný, umný)*, což charakterizuje lidské bytosti a odlišuje je od ostatních zvířat.

Tudíž můžeme opodstatněně usoudit, že slovanská a sanskrtská slova *umo, umen a oumo* mají jasný etymologický vztah k anglickému slovu *human*. Význam slova *ethum* a *edumo* pak může být chápán jako *myšlení* nebo *slovo počato, stvořeno myslí*. Kombinuje *e*, znamenající *to je* a *duma* > *dumo* znamenající *myšlení, myšlenku, slovo, uvažovat, dumat*. S tím, jak *myšlení* plyne do slov, jazyk před nás staví nejzákladnější náležitosti existence.

6. Přirozený koncept plození lidí

Potřeba reprodukce je funkce naprogramovaná v našich myslích. Používáme názvy jako rituál milování, sex, páření. Muži a ženy mezi sebou objevují přitažlivost, shledávají se atraktivními, což je vede k emocionální touze po sexuálním

vztahu, či *libidu* (slovansky *lubit*, *libit* > *lubido*), což lze popsat jako nevyhnutelné nutkání rozmnožovat se a vytvořit nový život. U člověka se toto děje přirozeně prostřednictvím sexu. Jednoduše řečeno, **libido** je sexuální nutkání, hnací síla a impuls, stojící v pozadí většiny lidských činů a chování. Tento koncept je snadno identifikovatelný ve slovanském jazyku, což ukazuje na primární evropský jazyk a je také zaznamenán v dnešních slovanských jazycích.

Skrze analýzu našeho moderního jazyka můžeme vidět, že proces a potřeby lidského plození jsou vyjádřeny a potvrzeny jako přirozený jazykový slovní koncept: *krása* > *přitažlivost* ↔ *láska* > *sexuální touha* > *sex* > *potomek*, *dítě*. Vzájemně závislé významy těchto slov demonstrují, že všechny jsou konceptuálně spojeny s plozením. Ve slovanštině jsou utvořeny ze stejného kořene *ebe* > *ibe* > *ube* > *uba* > *uba-va* > *ubava* (makedonsky *ebe*, *eča*, *ečaba*, *yčaba*, slovinsky *ljuba*, *ljubi*, *ljubiti*, *ljubezen*. česky a slovensky *líbání*, *miluje* = *líbi*, *milovat* = *líbit*, *láska*, *záliba* = *záliba*, *líbezný* = *líbezný*).

Sloveso *hbát* existuje ve slovinském dialektu, ve významu *prudce bít tupým předmětem*. Například „*ga je nahebou*“ (s akcentem na krátké *e*) znamená *prudce jej zbil tupými údery*. Také existuje slovinské dialektové rčení „*i je nahebou*“ znamenající *prudce ji zbil tupými údery*, což ale může znamenat také *silný opakovaný kontakt částí těla obklopujících reprodukční orgány*. Slovinské dialektové rčení „*i je nahebou*“ popisuje sexuální akt, jak je viděn pozorovatelem z dálky. Obdobně uvedenému rčení, starobylá slova *hebe*, *ebe*, *iebe*, atd., mohly znamenat nikoliv samotný sexuální akt, ale jeho vnější vzhled, což má paralely v jiných činnostech a jevech, ve kterých figurují tupé předměty. Toto později vstoupilo do slovanských jazyků v současném významu, kde ve slovinštině slovo *hebe* je prapůvodní. (Česky podobná slova *hýbat*, *hýbe*, *hejbe*, *jebe*)

Změny *e ↔ i ↔ u ↔ o ↔ a* jsou v souladu s vokálním systémem samohlásek. [24]. Slovní kmen *ebe* vždy dominuje, stejně jako základní sloveso *bi* > *be* znamenající *být*, *stát se*, *existovat*. Slovanské jazyky silně indikují a dokazují tyto konceptuální vztahy spojené s plozením.

6a. Přirozený koncept plození lodí zaznamenaný ve slovanštině

*krása** (*přitažlivost*) → *láska* → *sex* → *potomek* → *rozmnožení života*

ubava > *uba* → *luba* → *libe* → *ibe* → *ebe*

krása souvisí se vzhledem, atraktivitou, přitažlivostí. Jihoslovanské *ebe* > homérské *ebe* εβε, *hebe* ηβε.

Ebe ve významu *radosti mládí*, *sexuální touha spojená s jarem*; bohyně *Hebe*.

Yčaba (*ubava*) > *Hubava* > *Cubaba* > *Cubele* znamenající *krásná* antická makedonská a frýžská bohyně spojovaná s krásou, atraktivitou a láskou. Dle Online

etymologického slovníku angličtiny [12] je původ slova *love* = *láska* praindoevropský a pragermánský – *lubo, lube* znamenající *love* = *láska*, což je identické s živou formou tohoto slova ve slovanštině. Makedonsky љубе (*ljube*) > љуби (*ljubi*) > љубов (*ljubov*) > љубит (*ljubit*) > љубит'и (*ljubi'ti*) znamenající *láska*. (V sanskrtu *lubhljati*.) Stejně jako plození, katalyzátor „výroby života“, i většina lidské tvorby z jiných oblastí je vetkaná do naší *staré mytologie, náboženství, státu*, například *lidský život formujících sklony, jako jsou důvěra a víra*, to vše je otištěno v našem jazyku.

Starí Evropané používali nabytou znalost a chápání sexuálních vztahů, krásy a přitažlivosti, k vyjádření v *praktickém jazyku*, umění a dalších činnostech prostřednictvím průběžného pozorování přírody, života lidí a zvířat. Kupříkladu klasická řecká mytologie začleňuje pojem lásky, krásy a plození do bohyně Aphrodite či *Afrodita* (ve staré makedonštině Σιρινια (*Zirinia*) doslova znamenající *podívej se na ni, zři na ni, zři ni*). Etymologie jejího jména je často špatně chápána. Původ bohyně se zdá být v nejranějších vrstvách vývoje Staré Evropy. Je spojována s přirozenou krásou ženy, samice, která přitahuje muže, samce, což je mocná síla narýsovaná matkou přírodou. (Obvyklý přívlastek této bohyně zní v českém překladu krásnoprdelátá. Poznámka D.P.)

Slova znějící podobně nejsou vždy příbuzná. Etymologové strávili desítky let hledáním významu slova *Aphrodite*. I dnes stále nemáme dostatečnou znalost toho, co znamená toto slovo odkazující na bohyni. Skrze analýzu našeho jazyka a každodenního života si uvědomíme, že fyzická krása je spojena se sexuální přitažlivostí a chtičem, spíše než s *pěnou*. Sexualita je bližší vzhledu a vůni krásných květů, které lákají včely, jejichž aktivity slouží zájmu rozmnožování. Bez květu by včela neexistovala.

Muž je jednoduše upoután potěšením z toho, co vidí. Cítí se vybuzený, srdeční frekvence se zrychlí, neurotransmitter dopamin „rozsvítí“ určité oblasti hluboko v mozku, spouštějící pocity potěšení, motivace a odměny. Tato přitažlivost je mocná síla, jelikož probouzí *sexuální touhu mužů, která navěky udržuje cyklus života*. Jinými slovy, sex je pevně zakořeněn ve vzhledu ženy, který tím pádem může být považován za hnací impuls většiny lidských interakcí.

Ve slovanských jazycích existují slovní formy, které poskytují významné informace a klíče k pochopení tvorby jména *Afrodita*. Jsou to *av* > *ave* > *jave* > *na jave, pojava* (makedonsky *јавен, јави, најава, појава* (*javen, javi, najava, pojava*), slovinsky *javi, pojava*) znamenající *objevit se, zjevit se, zjev, vzhled*. *Javi, javi se* znamená *jeví, jeví se, ukazuje se, na ave* znamená *ve skutečném vzhledu*. *Ave* je také stará ukrajinská dialektová forma, znamenající *objevit se, ukázat*.

Tato slovanská slova jsou velmi blízce spřízněná se známým výrazem *Ave Maria* znamenajícím *hle Marie, zjev se Marie*. Tato slovanská slova fakticky po-

skytují logickou etymologii výše uvedených výrazů, což jasně indikuje, že tato praslovanská slova vstoupila do rané latiny jako *ave*, vyjádření pozdravu, např. *Ave Caesar*. Což ve skutečnosti znamená *zde jsem, ve skutečné podobě, osobně (tedy živý, naživu)*. Evidentně, pokud člověka nikde nevidíme, může to znamenat, že není ve stavu „objevení se schopném“, třeba z důvodu nemoci, zajetí ve válce či konfliktu, nehody, smrti.

V praslovanském jazyce existují formy *nav* a *av* > *ave* znamenající *to co je vzhůru, stojící a viditelné, objevení se, jevení se, vzhled*. Tato významná slova potvrzují tento směr zkoumání. Druhou částí jména bohyně je *rodita* znamenající *zrozená, stvořená*. Je to ženská forma adjektiva slovanského slovesa *rodi, roditi, rodit*, což pochází z kořene *rod, rodo*, znamenající *rod, klan, původ, rodina, rasa, rodokmen, vytažení, porod, vznik*. V homérském jazyce existuje forma *arodo* > *arotho* ἀροθο znamenající *plodit*. (Slovanské *narodo*, znamenající *lid, národ*.) *Ave* + *rodita* = *Averodita* > *Aphrodita* znamená *zrozená ze vzhledu, nebo zrozená z jevení se, ukazování se, předvádění se, stavění se na odiv* (*v ↔ f ↔ ph*).

Pokud obrátíme své myšlenky k dalším ženským božstvům klasické řecké mytologie, zjistíme, že dnes je **mytologie** stále nazírána jako sbírka fiktivních příběhů o dávných časech a lidech. Nicméně tato studie, kterou právě čtete, demonstruje, že na ženských božstvech staré Evropy nebylo nic mytického. Opravdový význam většiny božstev může být vysvětlen v rámci přírodních procesů, otištěných v jazyce v podobě konceptů. Bohyně jako *Cubele*, (*Cubaba, Hubava* znamenající *krásná*), *Adona*, (*slado-na, sladi* znamenající *sladká*), *Zeirinia, Aphrodite* a *Hebe* znamenající *sex*, jsou všechny spojeny se základní lidskou potřebou rozmnožování, a tudíž přežití. Tato jména jsou vytvořena přirozeným lidským vývojem. Na počátku byl mýtus založen na lidském pozorování a odvozování, což samo o sobě zakládá pokrok, vývoj myšlení. V určitém bodě se božstva vyvinula do mytologických příběhů založených a zaznamenaných v primárním jazyku, jehož zdrojem bylo přirozené shromažďování vjemů ze života a poznatků o něm.

7. Anglické slovo *academia* = akademie

V makedonštině *каде* (*kade*) > *акаде* (*akade*) > *екаде* (*ekade*) znamená *kde, lokaci, místo* a *думи* (*dumi*) > *дума* (*duma*) > *думија* (*dumija*) > *димиа* (*dimia*) znamená *dumat, myslet, přemítat, uvažovat, usuzovat*. Tudíž máme *akade* + *dumija* > *akadedumija* > *akademija* > *academia* (česky *kde dumají*) doslovně *místo myšlení, mluvení, přemítání*. Dnes máme ruský parlament zvaný *Duma*.